

Кога е сърдце весело.

сна гайда е писнала
всрѣдъ нивята. Надува
я бай Ганчо черномор-
ецъ. А до него братъ
му Станчо пѣснопоецъ
тананика кръшна, хоро-
водна пѣсень.

— Мари Донке, мила черноморке? Мари,
Милке, лѣковита билке? Що мълчите, като
нѣми риби, що стоите, като пилци диви? . . .
Ами ти, Динке, градинска латинке, мило дѣ-
те — разцѣвнало цвѣте? Защо седишъ, защо
не подскокнешъ, прѣдъ гайдата хорце да ни
тропнешъ? . . .

Тѣй говори чичо Лалю кмета. Ту снахитѣ
кани пѣсень да подемаѣтъ, ту щерка си хва-
ли, ту гайдата слуша . . .

Чичо Минко, кметовия сватъ, и той не
помръдва, сѣкашъ ли е старецъ.

На кмета му е весело сърдцето: — богатъ
е той, първенецъ въ селцето, почитатъ го и
стари и млади. Нивитѣ му родиха зърно —
чисто жито. Градъ ги не удари. Пращятъ,
пукатъ се отъ тежестъ многото хамбари . . .